

10 e Kamer

Nr.
VAN HET PARKET

Nr.
VAN HET ARREST

10 november 2005

Het Hof van beroep te Gent, tiende correctionele kamer, heeft het volgende arrest uitgesproken in de zaak:

Hypothecaire inschrijving
Vergunningsregister

1ste : Opschorting 3 jaar

van het Openbaar Ministerie tegen:

1.Nr.

voorheen regentes, thans directrice, geboren te
wonende te

2.Nr.

treinbestuurder, geboren te

gepensioneerd
wonende te

Beklaagd van :

de eerste en de tweede : te i

door het wanbedrijf rechtstreeks te hebben uitgevoerd of aan de uitvoering te hebben meegewerkt, of door enige daad tot de uitvoering zodanige hulp te hebben verleend dat het wanbedrijf niet had kunnen worden gepleegd, of door giften, beloften, bedreigingen, misbruik van gezag of van macht, misdadige kuiperijen of arglistigheden of het wanbedrijf rechtstreeks te hebben uitgelokt, als dader of mededader in de zin van artikel 66 van het strafwetboek

- bij inbreuk op artikel 44 §1, 1°, 64, eerste, tweede en laatste lid en 65 van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw (*feiten tot en met 24 maart 1997*)

- en vanaf 25 maart 1997 geformuleerd in de artikelen 42 §1, 1°, 66, eerste, tweede en vijfde lid en 68 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996 (*feiten vanaf 25 maart 1997 tot en met 30 april 2000*)

door het uitvoeren van werken, het in stand houden ervan, door het verkavelen van grondeigendom of hoe dan ook, inbreuk te hebben gemaakt op de voorschriften der bijzondere plannen van aanleg, op de bepalingen van de titels II en III of op die van de verordeningen, vastgesteld ter uitvoering van titel III en van het eerste hoofdstuk van titel IV van voormelde wet en voormeld decreet, namelijk door zonder voorafgaande

schriftelijke en uitdrukkelijke vergunning van het college van burgemeester en schepenen gebouwd te hebben, een grond gebruikt te hebben voor het plaatsen van een of meer vaste inrichtingen, te hebben afgebroken, herbouwd of een bestaande woning te hebben verbouwd (instandhoudings- of onderhoudswerken uitgezonderd)

de feiten omschreven onder deze tenlasteleggingen thans strafbaar overeenkomstig de artikelen 2, 99 § 1-1°, 146 al. 1-1°, 147, 149 en 204 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening,

- *feiten vanaf 1 mei 2000* strafbaar gesteld bij inbreuk op de artikelen 2, 99 § 1-1°, 146 al. 1, 1°, 147, 149 en 204 van het decreet van 18 mei 1999 de bij artikel 99 § 1,1° bepaalde handelingen, werken of wijzigingen zonder voorafgaande vergunning te hebben uitgevoerd, voortgezet of in stand gehouden, door zonder stedenbouwkundige vergunning te hebben gebouwd, op een grond één of meer vaste inrichtingen te hebben geplaatst, een bestaande vaste inrichting of bestaand bouwwerk te hebben afgebroken, herbouwd, verbouwd of uitgebreid, met uitzondering van instandhoudings- of onderhoudswerken

In casu:

1. het oprichten van een garageberging,
op een niet nader te bepalen datum in de periode vanaf 1 september 1989 tot en met 30 september 1989

2. de sub 1 omschreven wederrechtelijke toestand in stand gehouden te hebben

vanaf een niet nader te bepalen datum in de periode van 1 september 1989 tot en met 30 september 1989, tot en met de dag der dagvaarding

met de omstandigheid dat de feiten omschreven onder de tenlasteleggingen 1 en 2 de opeenvolgende en voortgezette uitvoering zijn van een en hetzelfde misdadig opzet, zodat de verjaring van de strafvordering slechts een aanvang neemt op datum van het laatste feit, namelijk op de dag der dagvaarding

De kadastrale omschrijving van het onroerend goed dat het voorwerp van het misdrijf is, zijnde :

(ligging : gemeente, straat, nummer of plaatselijke benaming) :

aard en oppervlakte :

- huis
- beb. opp.

wijk en nummer van het kadaster :

-
-

en de eigenaar ervan geïdentificeerd zijnde als :

- perceel

regentes, geboren

., op

wonende

- perceel	eigenares van de grond	
voornoemd		
- perceel sectie	eigenaar van het gebouw :	
	geboren	op
wonende		

Bij vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Dendermonde van 29 oktober 2001, 19de kamer, rechtdoende op tegenspraak, werd als volgt beslist:

Veroordeelt de beide beklaagden wegens de feiten 1 + 2 samen ieder tot een geldboete van 100 frank, vermeerderd met 1990 opdecimen, telkens gebracht op 20.000 frank;

Veroordeelt de beide beklaagden solidair tot de gerechtskosten deze begroot op: 6.911,-frank;

Beveelt op vordering van de gemachtigde ambtenaar de plaats in de vorige staat te herstellen binnen een termijn van 6 maanden nadat het vonnis kracht van gewijsde zal verkregen hebben;

Beveelt voor het geval dat de plaats niet in de vorige staat wordt hersteld binnen de gestelde termijn, dat de gemachtigde ambtenaar en het College van Burgemeester en Schepenen in de uitvoering ervan van ambtswege kunnen voorzien.

Zegt dat de overheid die het vonnis uitvoert, gerechtigd is de van de herstelling van de plaats afkomende materialen en voorwerpen te verkopen, te vervoeren, op te slaan en te vernietigen op een door hen gekozen plaats;

Zegt dat de veroordeelden gehouden zijn alle uitvoeringskosten, verminderd met de opbrengst van de verkoop der materialen en voorwerpen te vergoeden op vertoon van een staat, begroot en invorderbaar verklaard door de beslagrechter;

Bepaalt de dwangsom ingeval van niet-uitvoeren van het herstel in de vorige staat binnen de gestelde termijn op 2.500,-frank per dag te betalen aan de Gemachtigde Ambtenaar ;

Legt bovendien aan iedere veroordeelde een vergoeding op van 1.000,-fr;

Spreekt bovendien de verplichting uit om een bedrag van 10 frank, met 1990 decimes verhoogd, 2.000,-frank bedragende, te betalen bij wijze van bijdrage tot financiering van het fonds tot hulp aan slachtoffers van opzettelijke gewelddaden, nl. door de beide beklaagden ieder éénmaal deze som;

Verstaat dat bij gebreke van betaling binnen de door de wet bepaalde tijd, de uitgesproken geldboeten zullen kunnen vervangen worden door een gevangenisstraf van één maand voor elke boete van 100 fr.

Tegen voormeld vonnis werd hoger beroep ingesteld op 12 november 2001 door de beklaagden en door het Openbaar Ministerie tegen beide beklaagden;

* * *

Het Hof hoorde op de openbare terechtzitting in het Nederlands:

de beklaagden in hun middelen van verdediging, bijgestaan door meester advocaat aan de balie

het Openbaar Ministerie in zijn vordering bij monde van advocaat-generaal.

* * *

1. De zaak werd op de terechtzitting van het Hof van 6 oktober 2005 in haar geheel hernomen voor de gewijzigde samenstelling van de zetel.

2. De hogere beroepen van de beide beklaagden en het Openbaar Ministerie tegen het vonnis van de correctionele rechtbank te Dendermonde van 29 oktober 2001 werden tijdig en regelmatig naar de vorm ingesteld; ze zijn ontvankelijk.

3. De telastleggingen, zoals omschreven in de oorspronkelijke dagvaarding, dienen te worden verbeterd als volgt:

"de eerste en de tweede:

om het wanbedrijf te hebben uitgevoerd of aan de uitvoering ervan rechtstreeks te hebben medegewerkt, of om door enige daad tot de uitvoering zodanige hulp te hebben verleend dat het wanbedrijf zonder hun bijstand niet had kunnen worden gepleegd, of om door giften, beloften, bedreigingen, misbruik van gezag of van macht, misdadige kuiperijen of arglistigheden, het wanbedrijf rechtstreeks te hebben uitgelokt, als dader of mededader zoals voorzien door artikel 66 van het Strafwetboek:

A. In de periode van 1 september 1989 tot en met 30 september 1989:

Bij inbreuk op artikel 44 § 1.1°, strafbaar gesteld door de artikelen 64, 1°, 2° en 5° lid en 65 van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en de stedenbouw, door het uitvoeren van werken, het instandhouden ervan, door het verkavelen van grondeigendommen of hoe dan ook, inbreuk te hebben gemaakt op de voorschriften der bijzondere plannen van aanleg, op de bepalingen van de titels II en III of op die van de verordeningen, vastgesteld ter uitvoering van titel III en van het eerste hoofdstuk van titel IV van voormelde wet, namelijk door zonder voorafgaande schriftelijke en uitdrukkelijke vergunning van het college van burgemeester en schepenen te hebben gebouwd, een grond gebruikt voor het plaatsen van één of meer vaste inrichtingen, afgebroken, herbouwd of een bestaande woning verbouwd, instandhoudings- of onderhoudswerker, uitgezonderd,

ter zake een garage-berging te hebben opgericht

B.1. Vanaf 1 oktober 1989 tot en met 30 april 2000:

Bij inbreuk op artikel 44 § 1.1°, strafbaar gesteld door de artikelen 64, 1°, 2° en 5° lid en 65 van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en de stedenbouw tot en met 24 maart 1997, en vanaf 25 maart 1997 bij inbreuk op artikel 42 § 1.1°, strafbaar gesteld door de artikelen 66, 1°, 2° en 5° lid en 68 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996 (B.S. 15 maart 1997), door het uitvoeren van werken, het instandhouden ervan, door het verkavelen van grondeigendommen of hoe dan ook, inbreuk te hebben gemaakt op de voorschriften der bijzondere plannen van aanleg, op de bepalingen van de titels II en III of op die van verordeningen, vastgesteld ter uitvoering van titel III en van het eerste hoofdstuk van titel IV van voormelde wet, respectievelijk decreet, namelijk door zonder voorafgaande schriftelijke en uitdrukkelijke vergunning van het college van burgemeester en schepenen te hebben gebouwd, een grond gebruikt voor het plaatsen van één of meer vaste inrichtingen, afgebroken, herbouwd of een bestaande woning verbouwd, instandhoudings- of onderhoudswerken uitgezonderd, ter zake de onder A hierboven omschreven toestand in stand te hebben gehouden

B.2. Vanaf 1 mei 2000 tot en met 20 september 2000:

Bij inbreuk op artikel 99 § 1-1°, strafbaar gesteld door de artikelen 146 eerste lid, 1° en 3°, derde en vierde lid, 147 en 149 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening (B.S. 8 juni 1999), de bij artikel 99 § 1-1° bepaalde handelingen, werken of wijzigingen zonder voorafgaande vergunning te hebben uitgevoerd, voortgezet of in stand gehouden, door namelijk zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning te hebben gebouwd, op een grond één of meer vaste inrichtingen te hebben geplaatst, een bestaande vaste inrichting of bestaand bouwwerk te hebben afgebroken, herbouwd, verbouwd of uitgebreid, met uitzondering van instandhoudings- of onderhoudswerken die geen betrekking hebben op de stabiliteit, ter zake de onder A hierboven omschreven toestand in stand te hebben gehouden."

Van deze verbeteringen werd aan de beklaagden kennis gegeven en zij hebben er zich op verdedigd.

Elk van de aldus verbeterde telastleggingen heeft betrekking op hetzelfde feit als datgene dat er in de oorspronkelijke dagvaarding aan ten grondslag ligt.

4. De feiten omschreven onder de verbeterde telastleggingen A, B.1 en B.2 zijn, voor zover bewezen, in hoofde van de eerste en de tweede beklaagde de uitvoering van eenzelfde misdadig opzet en maken aldus slechts één enkel misdrijf uit waarvan de termijn van verjaring voor het geheel van de feiten, die elk onderling niet gescheiden zijn door een langere termijn dan de verjaringstermijn, slechts begint te lopen vanaf het laatste feit, i.c. op 20

september 2000. De verjaring van de strafvordering werd tijdig en regelmatig gestuit door een daad van onderzoek of vervolging, namelijk op 3 februari 2005, datum waarop de behandeling van de zaak door het Hof op verzoek van de beide beklaagden werd uitgesteld naar de terechtzitting van 6 oktober 2005.

5.1. Zoals in de oorspronkelijke dagvaarding aangegeven, maken de te last gelegde feiten, zoals hiervoor onder randnummer 3 omschreven in de telastleggingen A en B.1, vanaf 1 mei 2000 een inbreuk uit op artikel 99 § 1-1°, strafbaar gesteld door de artikelen 146, eerste lid, 1° en 3°, derde en vierde lid, 147 en 149 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening, zoals inmiddels gewijzigd bij decreten van 28 september 1999 (B.S. 30 september 1999), 26 april 2000 (B.S. 29 april 2000), 13 juli 2001 (B.S. 3 augustus 2001), 8 maart 2002 (B.S. 23 maart 2002), 19 juli 2002 (B.S. 26 oktober 2002), 4 juni 2003 (B.S. 22 augustus 2003) en 21 november 2003 (B.S. 29 januari 2004), hierna genoemd DORO.

5.2. Het artikel 146, derde lid van het DORO, zoals gewijzigd door artikel 7 van het decreet van 4 juni 2003, in de mate dat het niet vernietigd werd door het Arbitragehof bij arrest nr. 1 van 19 januari 2005, bepaalt dat het misdrijf van instandhouden van inbreuken bedoeld in het eerste lid, 1°, 2°, 3°, 6° en 7° nog slechts strafbaar is voorzover de handelingen, werken, wijzigingen of het strijdige gebruik gelegen zijn in de ruimtelijk kwetsbare gebieden. Ingevolge artikel 2 lid 2 van het Strafwetboek dient van deze mildere strafwet ter zake toepassing te worden gemaakt.

Het Hof dient derhalve na te gaan of het onder de verbeterde telastleggingen B.1 en B.2 te last gelegde misdrijf van instandhouden *in casu* nog langer strafbaar is.

De handelingen en werken waarop de telastlegging A, zoals hiervoor omschreven onder randnummer 3, betrekking heeft zijn volgens het gewestplan nr. 1 vastgesteld bij Koninklijk Besluit van 30 mei 1978, gelegen in een natuurgebied. Volgens artikel 146, 4° lid van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening, zoals toegevoegd bij artikel 7 van het decreet van het Vlaamse Gewest van 4 juni 2003 en gewijzigd bij artikel 46 van het decreet van 21 november 2003, wordt onder de ruimtelijk kwetsbare gebieden o.m. verstaan de natuurgebieden. Het aan de beide beklaagden te last gelegde misdrijf van instandhouden is dan ook nog steeds strafbaar.

6. Gelet op de gegevens van het vooronderzoek en het onderzoek op de terechtzitting van het Hof zijn de telastleggingen A, B.1 en B.2, zoals hiervoor onder randnummer 3 nader omschreven, in hoofde van de eerste beklaagde, de eerste beklaagde en de tweede beklaagde bewezen.

De tweede beklaagde betwist in zijn voor het Hof neergelegde conclusie terecht niet de hem te last gelegde feiten.

De eerste beklaagde vraagt in haar voor het Hof neergelegde conclusie in hoofddorde de vrijspraak. Zij beroept zich daartoe op een huurovereenkomst die zij met heeft afgesloten en waarin zij, als eigenaar van de grond waarop het misdrijf werd gepleegd, aan die in de overeenkomst de huurder wordt genoemd, toelating geeft om op de grond te bouwen, dit echter op eigen risico van Zij stelt verder dat de bergingsruimte door werd opgericht. Het Hof treedt dit verweer niet bij.

Vooreerst is het zo dat in een overeenkomst tussen partijen de eventuele eigen strafrechtelijke verantwoordelijkheid van één van de partijen niet kan afgewenteld worden op de andere partij; men kan zichzelf in een overeenkomst geen strafrechtelijke immuniteit verschaffen. Verder toont de overeenkomst aan dat de eerste beklaagde als eigenaar van de grond niet alleen de oprichting van de garage-berging heeft gedoogd, maar meer nog deze uitdrukkelijk heeft toegestaan en aanvaard. Zonder haar uitdrukkelijke toelating zou de tweede beklaagde, die overigens de partner is van de eerste beklaagde, de bouwwerken op de grond van de eerste beklaagde niet hebben uitgevoerd. De eerste beklaagde, net als de tweede beklaagde, wist dat er voor de kwestieuze bouwwerken geen vergunning was en toch liet zij de oprichting ervan toe. Uit de verklaring van architect

(zie stuk 34 van het strafdossier) blijkt bovendien dat het plan voor de oprichting van de garage door hem getekend werd voor rekening van de eerste beklaagde en het was ook zij die de aanvraag voor het bouwen van de garage-berging heeft ingediend op 11 augustus 1989. Met de uitvoering van de werken werd echter, met het medeweten en de goedkeuring van de eerste beklaagde, door de tweede beklaagde reeds begonnen in september 1989 nog vooraleer door het college van burgemeester en schepenen van de stad werd beslist over de vergunningsaanvraag. Op 9 januari 1990 werd door het college van burgemeester en schepenen de vergunning geweigerd en een afschrift van dit besluit werd aan de aanvrager gezonden.

7.1. In ondergeschikte orde vraagt de eerste beklaagde de gunst van de opschorting van de uitspraak van de veroordeling.

Op deze vraag tot opschorting van de uitspraak van de veroordeling gaat het Hof in. De eerste beklaagde verkeert in de wettelijke voorwaarden nu zij nog niet werd veroordeeld tot een criminele straf of tot een hoofdgevangenisstraf van meer dan zes maanden. Het feit schijnt niet van die aard te zijn dat het gestraft moet worden met een hoofdstraf van meer dan vijf jaar correctionele gevangenisstraf of een zwaardere straf. Zij heeft haar instemming betuigd met de opschorting van de uitspraak van de veroordeling. Bovendien zullen de openbare orde en de maatschappij voldoende gevrijwaard worden door de hiernavolgende maatregel en anderzijds zou de toepassing van een sanctie buiten verhouding zijn met de gepleegde feiten en de professionele toekomst van deze beklaagde, die nog een blanco strafrechtelijk verleden heeft en thans kandidaat is voor een betrekking van schooldirectrice in een school in overdreven in het gedrang brengen. Deze beslissing staat een latere toepassing van een straf, ingeval van een nieuwe delinquentie, trouwens niet in de weg.

7.2. De feiten die aan de bewezen verklaarde telastleggingen A, B.1 en B.2, zoals hiervoor onder randnummer 3 omschreven, ten grondslag liggen zijn in hoofde van de tweede beklaagde de opeenvolgende en voortgezette uitvoering van een zelfde misdadig opzet, daar zij onderling verbonden zijn door eenheid van doel en verwezenlijking, zodat ingevolge artikel 65 van het Strafwetboek voor deze samen slechts één straf dient te worden opgelegd, namelijk deze die voorzien is voor het misdrijf waarop de zwaarste straf is gesteld.

De tweede beklaagde heeft wetens en willens in natuurgebied een wederrechtelijke toestand tot stand gebracht en deze jarenlang, meer bepaald in de periodes vermeld in de telastleggingen B.1 en B.2, in stand gehouden. Het belang van de gemeenschap bij de naleving van de voorschriften die een goede ruimtelijke ordening beogen heeft hij ondergeschikt gemaakt aan zijn persoonlijk belang. De hierna bepaalde geldboete vormt voor de tweede beklaagde daarom een passende bestraffing, van aard hem te doen inzien dat hij zich in de toekomst aan de decretale voorschriften ter zake dient te houden.

Het Hof houdt hierbij ook rekening met het feit dat het misdrijf deels vóór, deels na 31 december 1994 werd gepleegd en vóór 1 januari 2002. De toepassing van artikel 5 van het Decreet van 7 december 2001 tot regeling van enkele gevolgen van de invoering van de euro in de Vlaamse regelgeving (B.S. 28 december 2001), in werking getreden op 1 januari 2002, zou een beperkte verhoging van de straf meebrengen. Krachtens de regel van de niet retroactiviteit van de strengere strafwet, uitgedrukt in artikel 2, 2° lid van het Strafwetboek en artikel 15.1 van het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten van 19 december 1966 (B.S. 6 juli 1983) mag het Hof deze bepalingen hier dan ook niet toepassen. De geldboete dient te worden vastgesteld overeenkomstig de mildere strafwet van toepassing op het tijdstip van de feiten. Zij dient wel te worden uitgedrukt in euro door verhoging van het bedrag met 1990 opdecimen, deling door 40,3399 (E.G. Verordening nr. 974/98 van de Raad van 3 mei 1998 en de door de Raad in E.G. Verordening 2866/98 van 31 december 1998 vastgestelde omrekeningskoersen) en afronding op de tweede decimaal (artikel 5 E.G. Verordening nr. 1103/97 van de Raad van 17 juni 1997 en artikel 3 van de Wet van 30 oktober 1998 betreffende de euro).

De bijdrage tot financiering van het Bijzonder Fonds tot Hulp aan de Slachtoffers van Opzettelijke Gewelddaden, als bepaald in artikel 29 van de Wet van 1 augustus 1985 houdende fiscale bepalingen, dient krachtens de artikelen 2 en 4, 1° lid van de wet van 26 juni 2000 betreffende de invoering van de euro in de wetgeving die betrekking heeft op aangelegenheden als bedoeld in artikel 78 van de Grondwet (B.S. 29 juli 2000), in werking getreden op 1 januari 2002, te worden bepaald op 10 EUR, te vermeerderen met 45 opdecimen tot 55 EUR, ongeacht de datum van het bewezen verklaarde feit; deze bijdrage heeft een eigen aard en is geen straf.

Dit geldt ook voor de vaste vergoeding verschuldigd krachtens de Wet van 1 juni 1849 over de herziening der tarieven van gerechtskosten in strafzaken, zoals gewijzigd bij artikel 71 van de Wet van 28 juli 1992 houdende fiscale en financiële bepalingen, die in toepassing van artikel 1

van het Koninklijk Besluit van 11 december 2001 betreffende de invoering van de euro in de regelgeving inzake justitie (B.S. 22 december 2001), dat artikel 91, 2de lid van het Koninklijk Besluit van 28 december 1950 houdende algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken, vervangen door het Koninklijk Besluit van 29 juli 1992 en gewijzigd door het Koninklijk Besluit van 23 december 1993, wijzigt, 25 EUR bedraagt.

8.1. De toenmalige gemachtigde ambtenaar vordert in zijn brief van 23 april 1998 met bijlage het herstel van de plaats in haar vorige staat door afbraak van de berging/garage (zie stuk 12 en 13 van het strafdossier). Zijn vordering wordt verder gezet door de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur.

8.2. De beide beklaagden vragen in hun voor het Hof neergelegde conclusie in hoofdde de herstellvordering onontvankelijk, minstens ongegrond te verklaren omdat zich in het dossier geen eensluidend advies van de Hoge Raad voor het Herstelbeleid bevindt.

Het Hof treedt dit verweer niet bij.

De bepalingen met betrekking tot het eensluidend advies van de Hoge Raad voor het Herstelbeleid treden pas in werking nadat de Hoge Raad voor het Herstelbeleid is opgericht – wat het geval is – én het huishoudelijk reglement is goedgekeurd (art.198 bis DORO); dit laatste blijkt tot heden nog niet het geval te zijn. Alleen al om deze reden brengt de afwezigheid van een advies de geldigheid van de herstellvordering niet in het gedrang.

Vooralsnog ziet het Hof ook geen reden om de zaak voor behandeling van de herstellvordering uit te stellen tot wanneer zou blijken dat de Hoge Raad voor het Herstelbeleid zijn huishoudelijk reglement zal goedgekeurd hebben.

8.3. De herstellvordering wordt als volgt gemotiveerd:

"Het perceel is volgens de planologische voorzieningen van het gewestplan goedgekeurd bij K.B. d.d. 30/05/78, gelegen in een natuurgebied. De natuurgebieden zijn bestemd voor het behoud, de bescherming en het herstel van het natuurlijk milieu. Er geldt een principieel bouwverbod. Enkel die handelingen en werken welke gericht zijn op of verenigbaar zijn met vermelde bestemming, zijn toegelaten. De berging werd opgericht (ondanks de eerdere weigering van vergunning) voor stockage van antiek. Een dergelijk commercieel getinte functie hoort niet thuis in de vermelde zonering. Natuurgebieden behoren tevens tot de prioritaire gebieden welke een extra bescherming vereisen. Gelet op vermelde strijdigheden met de zonering, en gelet dat de constructie de realisatie van het natuurgebied in het gedrang brengt, is de berging/garage stedenbouwkundig absoluut onaanvaardbaar."

Artikel 149 § 1, eerste lid DORO, zoals gewijzigd, bepaalt: "Naast de straf kan de rechtbank bevelen de plaats in de vorige toestand te herstellen of het strijdige gebruik te staken, en/of bouw- of aanpassingswerken uit te voeren en/of een geldsom te betalen gelijk aan de meerwaarde die het goed door het misdrijf heeft verkregen (...)".

Deze bepaling moet worden gelezen in de context van artikel 159 van de Grondwet, krachtens hetwelk de hoven en rechtbanken geen gevolg mogen

geven aan de bestuurshandelingen die niet met de wetten overeenstemmen. Het Hof dient de herstellvordering op haar externe en interne wettigheid te toetsen en te onderzoeken of ze strookt met de wet dan wel of ze op machtsoverschrijding of machtsafwending berust. Meer bepaald dient het Hof na te gaan of de beslissing van het bevoegde bestuur om het herstel van de plaats in de vorige toestand te vorderen uitsluitend met het oog op de goede ruimtelijke ordening is genomen. Wanneer vastgesteld wordt dat de vordering van de overheid steunt op motieven die vreemd zijn aan de ruimtelijke ordening of op een opvatting van de goede ruimtelijke ordening die kennelijk onredelijk is, moet het Hof deze vordering zonder gevolg laten. Het behoort het Hof evenwel niet de opportuniteit van de gevorderde maatregel te beoordelen. De rechter moet afwegen of geen andere herstelmaatregel noodzakelijk is, dit onder meer op grond van de aard van de overtreding, de omvang en de aantasting van de goede ruimtelijke ordening en het voordeel dat voor de ruimtelijke ordening ontstaat door het herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand tegenover de last die daaruit voor de overtreder voortvloeit; voor de vaststelling van die kennelijke onredelijkheid volstaat het evenwel niet vast te stellen dat op grond van dezelfde criteria ook die andere maatregel in redelijkheid toelaatbaar of zelfs beter lijkt.

In acht genomen de motieven aangehaald door de herstellvorderende overheid is het Hof van oordeel dat de vordering niet steunt op motieven die vreemd zijn aan de ruimtelijke ordening of op een opvatting van de goede ruimtelijke ordening die kennelijk onredelijk is.

De plaats is nog niet in de vorige toestand hersteld en er werd geen regularisatievergunning verleend. Het door de herstellvorderende overheid gevorderd herstel van de plaats in de vorige staat is nog steeds noodzakelijk om aan de gevolgen van het misdrijf omschreven in de verbeterde telastleggingen A, B.1 en B.2 een einde te stellen en legt aan de beide beklaagden geen onverantwoord hoge lasten op.

Tot de herstellvordering werd beslist door de bevoegde instantie met inachtneming van de substantiële vormvoorschriften; het blijkt niet dat zij werd genomen met machtsafwending, machtsoverschrijding of miskennis van enig algemeen beginsel van behoorlijk bestuur; zij strookt met de wet.

8.4. De gemachtigde ambtenaar, thans de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur, vordert in de bijlage aan zijn voornoemde brief van 23 april 1998 de niet nakoming van het bevel tot herstel in de oorspronkelijke toestand te sanctioneren met de verbeurte van een dwangsom.

Gelet op het talmen van de beide beklaagden om tot het herstel over te gaan wordt terecht de verbeurte van een dwangsom gevorderd bij naleving van het bevel tot herstel. De hierna uitgesproken modaliteiten vormen een gepaste en noodzakelijke aansporing van de beklaagden om hiertoe zelf over te gaan.

De lange tijd sedert dewelke de beklaagden reeds konden overgaan tot het herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand en de ruime termijn welke hen thans hiertoe nog wordt verleend brengen mee dat er geen reden is om bij toepassing van art.1385*bis* laatste alinea van het Gerechtelijk Wetboek nog een zekere termijn te bepalen waarna de veroordeelden pas de dwangsom zullen kunnen verbeuren.

**OP DEZE GRONDEN,
Het Hof, rechtsprekend op tegenspraak**

Gelet op de artikelen aangehaald in de telastleggingen, zoals hiervoor verbeterd onder randnummer 3, en op de artikelen:

2, 3, 38, 40, 41, 65, 66 en 100 van het Strafwetboek,

162, 182, 184, 185, 190, 190ter, 194, 195, 199, 200, 210, 211 en 211bis van het Wetboek van Strafvordering,

1, 3, 5, 6 en 13 van de Wet van 29 juni 1964 betreffende de opschorting, het uitstel en de probatie, zoals gewijzigd,

2 en 4, lid 1 van de Wet van 26 juni 2000 betreffende de invoering van de euro in de wetgeving die betrekking heeft op aangelegenheden als bedoeld in artikel 78 van de Grondwet,

5 van het Decreet van 7 december 2001 tot regeling van enkele gevolgen van de invoering van de euro in de Vlaamse regelgeving,

1 van de wet van 5 maart 1952 zoals gewijzigd door artikel 1.2° van de programmawet van 24 december 1993 en door artikel 36 van de wet van 7 februari 2003,

28 en 29 van de wet van 1 augustus 1985 zoals gewijzigd door artikel 3 van de programmawet van 24 december 1993 en door artikel 23 van het K.B. van 19 december 2003,

91 al. 2 van het K.B. van 28 december 1950 zoals gewijzigd door artikel 1 van het K.B. van 23 december 1993,

1 van het Koninklijk Besluit van 11 december 2001,

24 van de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken.

Verklaart de hogere beroepen ontvankelijk en er ten gronde over beslissende **met eenparige stemmen**:

Wijzigt het bestreden vonnis als volgt:

Verbeterd de kwalificatie van de te last gelegde feiten zoals hiervoor onder randnummer 3 nader bepaald.

Verklaart de telastleggingen A, B.1 en B.2, zoals hiervoor nader omschreven onder randnummer 3, in hoofde van de eerste beklaagde en de tweede beklaagde bewezen.

Zegt dat aan de eerste beklaagde een proeftijd wordt toegestaan door de uitspraak van de veroordeling met haar instemming op te schorten voor de duur van drie jaar met ingang van heden, welke opschorting kan worden herroepen zo de beklaagde gedurende de proeftijd een nieuw misdrijf pleegt dat een veroordeling tot een criminele straf of een hoofdgevangenisstraf van ten minste één maand tot gevolg heeft gehad.

Veroordeelt de tweede beklaagde voor de bewezen telastleggingen A, B.1 en B.2, zoals hiervoor nader omschreven onder randnummer 3, samen tot een geldboete van (250, verhoogd met 1990 opdecimen en gedeeld door 40,3399 =) 1.239,47 EUR.

Zegt dat bij gebreke van betaling binnen de wettelijk bepaalde termijn de opgelegde geldboete van 1.239,47 EUR zal mogen vervangen worden door een vervangende gevangenisstraf van TWEE MAANDEN.

Legt de tweede beklaagde de verplichting op een bedrag van 10 EUR, verhoogd met 45 opdecimen, aldus gebracht op 55 EUR, te betalen bij wijze van bijdrage tot de financiering van het fonds tot hulp aan slachtoffers van opzettelijke gewelddaden.

Beveelt aan de beklaagden en over te gaan tot het herstel van de plaats, nader vermeld in de oorspronkelijke dagvaarding, in de oorspronkelijke toestand, dit door afbraak van de berging/garage, binnen een termijn van één jaar, te rekenen vanaf de dag waarop dit arrest in kracht van gewijsde zal treden.

Beveelt dat voor het geval dat de plaats niet in de oorspronkelijke toestand wordt hersteld binnen voormelde termijn de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur en/of het college van burgemeester en schepenen van van ambtswege in de uitvoering ervan kunnen voorzien, overeenkomstig hetgeen thans is bepaald in artikel 153 van het DORO.

Zegt voor recht dat op vordering van de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur door elke beklaagde een dwangsom zal worden verbeurd van 25,00 EUR per dag vertraging in de nakoming van dit bevel, te rekenen vanaf het verstrijken van de termijn van één jaar vanaf de dag waarop dit arrest in kracht van gewijsde zal treden.

Veroordeelt de beide beklaagden solidair tot de kosten in de beide aanleggen gevallen aan de zijde van het Openbaar Ministerie; begroot deze kosten op 171,32 EUR in eerste aanleg en op 66,09 EUR in hoger beroep.

Veroordeelt de beide beklaagden elk tot betaling van de vaste vergoeding van 25 EUR.

Kosten:		
	Afschriften:	17,10
	Opstelrecht ber.bekl.:	29,75
	Dagvaarding:	13,23
		60,08
	+ 10 % :	6,01
	Totaal :€	66,09

Aldus uitgesproken in openbare terechtzitting van **10 november 2005.**

Aanwezig :

kamervoorzitter, bij bevelschrift van de
Eerste Voorzitter van dit Hof van heden aangewezen om plaatsvervangend
raadsheer op het ogenblik van de uitspraak te vervangen,
deze laatste wettig verhinderd zijnde de uitspraak bij te wonen van dit
arrest waarover hij mee heeft beraadslaagd; (art; 779 al.2 Ger. Wetboek);

raadsheer,
raadsheer,

advocaat-generaal,

griffier;

Goedgekeurd doorhaling van nietige liin(en) en nietige woord(en);